

Από τη μαφία στο πόμολο

Της Μαρίας Κατσούνακ

Ο ηλικιωμένος κύριος καθόταν στο σκαλοπάτι του σπιτιού του σιωπηλός και αποθαρρυσμένος. Δίπλα του ένας νεαρός ρωτούσε απορημένος: «Μα, καλά, έκλεψαν το πόμολο από την πόρτα;». «Κι όμως...» απάντησε ο παθών ιδιοκτήτης με ένα νεύμα του κεφαλιού.

Η ξύλινη εξώπορτα της ταπεινής μονοκατοικίας ήταν χωρίς πόμολο, σε μια πυκνοκατοικημένη κεντρική συνοικία της Αθήνας.

Ανακάλεσα την εικόνα του πρόσφατου περιστατικού, διαβάζοντας το κυριακάτικο ρεπορτάζ της «Κ» [28/07, του Κώστα Ονισένκο], το οποίο

αναφερόταν στη μάστιγα με τις κλοπές μετάλλων από οργανωμένα κυκλώματα σε ολόκληρη τη χώρα. Δεν είναι η πρώτη φορά που αναδεικνύεται από τον Τύπο το θέμα. Μόνο που σε κάθε νεότερο δημοσίευμα επιβεβαιώνεται η κρισιμότητα της κατάστασης και η αδυναμία να ελεγχθεί αποτελεσματικά από τα αρμόδια υπουργεία.

Με την τιμή του σκραπ να εκτινάσσεται στα ύψη δεν εξαφανίζονται μόνο οι ηλεκτρικές και ηλεκτρονικές συσκευές από τα πεζοδρόμια, όπου εγκαταλείπονται, μέσα σε ελάχιστα λεπτά. Καθημερινά,

καταγράφονται κλοπές μετάλλων από φρεάτια δήμων (έχει επισημανθεί ο μεγάλος κίνδυνος πρόκλησης τροχαίων), καλωδίων της ΔΕΗ, του ΟΣΕ, αντικειμένων από εκκλησίες, περιστατικά βανδαλισμών προτομών και μπρούτζινων

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

αγαλμάτων, κ.ο.κ. Για τη λεπλάσια των σιδηροτροχιών, ειδικότερα, έχουν κατατεθεί υπομνήματα από δήμους και περιφέρειες σε υπουργεία και υπηρεσίες της δημόσιας διοίκησης, εκφράζοντας την

ανησυχία τους για την έκταση του φαινομένου. Πριν από ένα χρόνο ο αντιπεριφερειάρχης Ηλείας υπογράμμισε σε έγγραφο του ότι «οικονομικό κόστος των κλοπών των μετάλλων, με τους πιο συντηρητικούς υπολογισμούς, υπερβαί-

μαφίες του χαλκού (κυρίως ταιγγάνοι) ή του σιδήρου που προκαλούν τις δολιοφθορές δεν εξομοιώνονται ασφαλώς με τον εξαθλιωμένο στρατό των Πακιστανών με τα καροτσάκια του σούπερ μάρκετ που ξεδιαλέγουν τους κάδους απορριμμάτων. Οι έλεγχοι στα «σκραπατζδικα» (εταιρείες που υποδέχονται τα μέταλλα), πιο αυστηρές ποινές για τους κλέφτες και τους κλεπταποδόχους, είναι, ενδεχομένως, οι αναμενόμενες αντιδράσεις μιας ευνομούμενης πολιτείας.

Το πρόβλημα είναι σύνθετο, δαιδαλώδες, διεθνές. Οι

μαφίες του χαλκού (κυρίως ταιγγάνοι) ή του σιδήρου που προκαλούν τις δολιοφθορές δεν εξομοιώνονται ασφαλώς με τον εξαθλιωμένο στρατό των Πακιστανών με τα καροτσάκια του σούπερ μάρκετ που ξεδιαλέγουν τους κάδους απορριμμάτων. Οι έλεγχοι στα «σκραπατζδικα» (εταιρείες που υποδέχονται τα μέταλλα), πιο αυστηρές ποινές για τους κλέφτες και τους κλεπταποδόχους, είναι, ενδεχομένως, οι αναμενόμενες αντιδράσεις μιας ευνομούμενης πολιτείας. Οι αιτίες της «μάστιγας» μπορεί να είναι ορατές, όμως δεν είναι μόνο η οικονομική κρίση που προκαλεί το ξεχαρβάλωμα υποδομών (σκάρες από φρεάτια, καλώδια ΔΕΗ, ΟΣΕ), το οποίο μπορεί να θέσει σε κίνδυνο και ανθρώπινες ζωές. Το πόμολο μιας πόρτας ή ο μπρούτζος από το άγαλμα δεν αφαιρούνται σε απομακρυσμένες ή αφύλακτες περιοχές. Δηλώνουν την αποθράσυνση της εγκληματικότητας, το «μπάτε σκύλοι αλέστε» εκείνων που αποτελούν γρανάζια μαφιών ή, απλώς, αυθαιρετούν μέσα στο γενικό πανδαμνίο. Όσο «εκείνοι» πληθαίνουν τόσο οι πολίτες αποσβολώνονται. Όπως ο ηλικιωμένος κύριος στα σκαλοπάτια του σπιτιού του.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Η ελληνική Βαϊμάρη

Η επίκληση των Γερμανών στη Δημοκρατία της Βαϊμάρης ως δικαιολογία για την απαγόρευση της έκδοσης χρήματος στην ευρωζώνη, δηλαδή του μοναδικού όπλου που θα μπορούσε να στηρίξει μία βιώσιμη σταδιακή έξοδο από την κρίση, είναι γνωστή: συνιστά το σκληρό πυρήνα της πολιτικής τους όλα αυτά τα χρόνια, παρά το γεγονός ότι το δόγμα φάντασμα του υπερπληθωρισμού δεν απειλεί κανέναν – λ.χ. στις ΗΠΑ και στην Ιαπωνία που τυπώνεται διαρκώς χρήμα στο ίδιο διάστημα και χωρίς να υπάρχει κρίση τέτοιου βάθους, ουδέποτε προέκυψε ζήτημα πληθωριστικού κινδύνου.

Όμως, με αυτό το παραμύθι, οι Γερμανοί έχουν δημιουργήσει ήδη τις προϋποθέσεις μιας ελληνικής Βαϊμάρης. Η δική τους, κράτησε 13 χρόνια και μάλιστα είχε και μία ενδιαφέρουσα σύμπτωση: ξεκίνησε με το Σύνταγμα της Βαϊμάρης σαν σήμερα

(προχθές), στις 31 Ιουλίου του 1919, για να τελειώσει ουσιαστικά πάλι σαν σήμερα (προχθές), το 1932, όταν ο Χίτλερ έπαιρνε το 38% των ψήφων του γερμανικού εκλογικού σώματος, μίας χώρας τόσο βαθειά κατεστραμμένης στην οποία η επικίνδυνη απάτη του εθνικοσοσιαλισμού λάμβανε τα χαρακτηριστικά σαρωτικού λαϊκού κινήματος: οι συνέπιες είναι γνωστές σε όλους... Η Ελλάδα ζει από καιρό τη δική Βαϊμάρη. Δεν έχει τα βάρη των πολεμικών αποζημιώσεων, δεν έκανε το έγκλημα να προκαλέσει κανένα «Μεγάλο πόλεμο», όμως έχει τα βάρη ενός επαχθούς, πρωτοφανούς στη μεταπολεμική Ευρώπη, προγράμματος «σωτηρίας» γερμανικής έμπνευσης και κοπής, το οποίο την έχει αποσθρώσει. Μεθυσμένο από το ηγεμονικό του όραμα για μία γερμανική Ευρώπη, το Βερολίνο κάνει ότι δεν βλέπει τα αποτελέσματα της πολιτι-

κής του. Φυσικά, η Ελλάδα είναι μία χώρα που ούτε θέλει ούτε μπορεί να γεννήσει τέτοιου είδους κινδύνους για την Ευρώπη, όσους γέννησε κάποτε η Βαϊμάρη. Όμως, αυτό, κάθε άλλο παρά σημαίνει ότι η καταστροφή που σαρώνει τη χώρα είναι ακίνδυνη τόσο για την ίδια όσο και για την ίδια την Ευρώπη.

Στο Βερολίνο πιστεύουν ότι θωρακίζοντας το ευρώ με την εσωτερική ελληνική πτώχευση, έχουν λύσει το πρόβλημα. Κάνουν τεράστιο λάθος: ο κίνδυνος της αποσταθεροποίησης δεν περνά μόνον μέσα από τα ταμπλό των διεθνών χρηματιστηρίων. Μπορεί να καταλήξει εκεί και να τα τινάξει όλα στον αέρα, αλλά δεν ξεκινά μόνον από εκεί: πλην της Ελλάδας, η Ευρώπη κινδυνεύει κι εκείνη από την κοινωνική κατάρρευση μίας χώρας μέλους της και την πολιτική επικράτηση δυνάμεων σαν αυτές που γέννησε η Βαϊμάρη.

Η ΑΥΓΗ

Χαράτσι... αγάπη μου

Βωβός Π.

Τρία χρόνια τώρα, εμείς, που τα φάγαμε μαζί με τον Πάγκαλο, τα έχουμε δώσει όλα να βοηθήσουμε αυτόν και τους ομόσταυλούς του να σώσουν την πατρίδα. Μπορεί εμείς να μην τα πήραμε σε φάρδος, σαν τον πρώην αντιπρόεδρο, αλλά τα πήραμε σε βάθος. Όχι στο μπόι, αλλά στο εισόδημά μας. Χαράτσι ένα, χαράτσι δύο, χαράτσι... για πάντα. Χαράτσι για το εθνικό συμφέρον που είπε και το ΣΤΕ και αυστηρά προσωρινό, βεβαίως, βεβαίως, αλλά στο κάτω-κάτω όλοι προσωρινοί είμαστε σε τούτη την πλάση. Και τι είναι τρία, τέσσερα και πέντε χρόνια μπροστά στην ιστορική κλίμακα; Κόκκος άμμου. Βέβαια, για άλλους είναι κόκκος χαβιάρι, αλλά μην πάμε τώρα σε λογικές κοινωνικού αυτοματισμού κατά των συμπολιτών μας, που τα φάγαμε μεν μαζί, αλλά αυτοί είχαν την «προνοητικότητα» να βάλουν και κάτι στην (ελβετική) άκρη. Και μην ξεχνάμε ότι γλιτώσαμε το χαράτσι της ΕΡΤ. Θα το πληρώσουμε βέβαια στο πολλαπλάσιο μέσω της απαξίωσης της εταιρείας, αλλά το κλείσιμο της κερδοφόρας ΕΡΤ είναι θέμα θρησκείας και για την πίστη κάνουμε και θυσίες άμα λάχει. Προκειμένου να πάμε στον παράδεισο των πρωτογενών πλεονασμάτων, είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε τα πάντα. Μας το δίδαξε άλλωστε και η θυσία του Αβραάμ.

Και τι κι αν δεν πάμε στα πρωτογενή πλε-

ονάσματα; Σημασία έχει να πέφτεις κυνηγώντας το όνειρο. Και για του λόγου το αληθές, χιλιάδες συμπολίτες μας πέφτουν αυτές τις μέρες θυσιαζόμενοι για το κοινό καλό. Αρχίζουν να γίνονται πιο «κινητικοί». Ξέρετε, αυτό με τους γοφούς που πάνε δεξιά κι αριστερά και αν δεν προσέξεις σε οδηγούν έξω από την πίστα. Τουλάχιστον όμως δεν φεύγουν με το στίγμα του επίορκου. Το συζητήσαμε κι αυτό 1-2 μήνες καθέτως κάθε απόγευμα στο δελτίο του Mega, το συζητήσαμε και οριζοντίως με τον Μπάμπη Παπαδημητρίου στο δελτίο του Σκάι και στο τέλος καταλήξαμε ότι οι παιδεραστές, οι κοπανατζήδες και οι φακέλακτες ήταν λιγότεροι των ευγενών προσδοκιών μας. Όπως άλλωστε και ο αριθμός των δημοσίων υπαλλήλων στην Ελλάδα που τους υπολογίζαμε με τα ανάλογα μαθηματικά που υπολογίζει η Χ.Α. τους «λαθρομετανάστες». Μας βγήκαν δυστυχώς κάτω από τον μέσο ευρωπαϊκό όρο. Όμως στη μνημονιακή «Δημοκρατία» δεν υπάρχουν αδιέξοδα. Αν η πραγματικότητα δεν ταιριάζει στις δεσμεύσεις απέναντι στην τρόικα, τόσο το χειρότερο για την πραγματικότητα. Η δόση είναι το άπαν. Κι εμείς στην «Αυγή», που είμαστε κοντά στην Ομόνοια, γνωρίζουμε ότι το κυνήγι της δόσης δεν γνωρίζει από κοινή λογική. Η δόση δεν είναι μέσο, είναι στόχος.

Τι είπε ο Λέτα και δεν είπε ο Σαμαράς

Του ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΜΠΟΥΡΑΚΗ

Αν είχε επισκεφθεί την Ελλάδα ο Σίλβιο Μπερλουσκόνι και όχι ο Ενρίκο Λέτα, σίγουρα τα ελληνικά ΜΜΕ θα είχαν ενδιαφερθεί πολύ περισσότερο, μια και ο υπόδικος δεξιός Ιταλός πρώην πρωθυπουργός ήξερε να πλάσσει εναντίον του στον τηλεοπτικό φακό, δίνοντας «πιπεράτες» ειδήσεις, στην πλειονότητά τους όχι πολιτικές. Αναμφίβολα ο νυν Ιταλός πρωθυπουργός, τον οποίο, ως φαίνεται, ούτε τα ιταλικά ΜΜΕ ούτε οι Ιταλοί έχουν σε μεγάλη εκτίμηση, δεν είναι τόσο επικοινωνιακός όσο ο Σίλβιο Μπερλουσκόνι. Στην Αθήνα όμως ο Ε. Λέτα μίλησε πολιτικά και είπε όσα δεν είπε ο Α. Σαμαράς. Ο Ιταλός πρωθυπουργός δεν απέφυγε να σχολιάσει - όπως έκανε ο Έλληνας πρωθυπουργός - τις πρόσφατες δηλώσεις της αντιπροέδρου της Ε.Ε. Βίβιαν Ρέντιγκ, ότι η τρόικα βαίνει προς το τέλος της και δεν μπορεί να είναι πλέον αποδεκτή από τους

ευρωπαϊκούς λαούς όσο αποφασίζει πίσω από κλειστές πόρτες. Σε αυτή την απάντηση άσκησε κριτική στην τρόικα και είπε ότι αν από την αρχή δεν είχε γίνει λάθος σχεδιασμός του ελληνικού προγράμματος, τότε ούτε τόσες απολύσεις θα είχαμε στην Ελλάδα ούτε τόση ανεργία ούτε τόση ύφεση. Φώναξε, δηλαδή, αυτό που δεν τολμά να ψελλίσει η ελληνική πολιτική ηγεσία προς το Βερολίνο και τις Βρυξέλλες. Ότι το ελληνικό πρόγραμμα ξεκίνησε λάθος, συνέχισε και συνεχίζει λάθος και, χωρίς ευνοϊκές αλλαγές, θα βρει τοίχο. Κακή απέφυγε το σχολιασμό ο κ. Σαμαράς, που έκανε μια ντρίμπλα γύρω από τον εαυτό του και περιορίστηκε να πει ότι πρώτος στόχος για την Ελλάδα παραμένει το πρωτογενές πλεόνασμα, για να μην εκλάβουν λάθος μηνύματα το Βερολίνο και οι Βρυξέλλες.

Το δεύτερο πράγμα που είπε ο Ενρίκο Λέτα είναι

πως αν μέσα στο 2014 δεν βρεθεί λύση στην ελληνική κρίση, τότε στις ευρωεκλογές οι πολίτες θα επιλέξουν τον ευρωσκεπτικισμό και τα κόμματα του ευρωσκεπτικισμού. Δηλαδή συντάχθηκε με όσους γράφουν εδώ και καιρό στο διεθνή και ελληνικό Τύπο ότι αν η ευρωπαϊκή πολιτική - και στην Ελλάδα - δεν αλλάξει ρότα, τότε οι ευρωεκλογές του επόμενου Μαΐου μπορεί να εξελιχθούν στην αρχή του τέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεν έχουν λάθος όσοι υποστηρίζουν, γραπτώς ή προφορικά, ότι οι δηλώσεις του Ιταλού πρωθυπουργού στην Αθήνα είχαν βασικό στόχο να ακουστούν στο εσωτερικό της Ιταλίας.

Η σκοπιμότητα άλλωστε και η πολιτική είναι έννοιες απολύτως συνυφασμένες. Το ερώτημα είναι γιατί ο Α. Σαμαράς, ενώ αναδεικνύει τη σημασία κοινού βηματισμού του ευρωπαϊκού Νότου έναντι στη γερμανική

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

(κυρίως) επιδρομή, αποφεύγει να μιλήσει με τον ίδιο τρόπο. Το τελευταίο Ευρωβαρόμετρο, η μεγαλύτερη και πιο αξιόπιστη δημοσκοπήση στην Ε.Ε., ήταν εξόχως ανησυχητικό. Στα πολιτικά κόμματα έχει εμπιστοσύνη μόνο το 16% των πολιτών της Ε.Ε., ποσοστό μόλις 4% στην Ελλάδα. Την κυβέρνηση τους δεν εμπιστεύεται το 71% των πολιτών στην Ε.Ε., όταν το αντίστοιχο ποσοστό στην Ελλάδα φτάνει το 90%. Το Κοινοβούλιό τους δεν εμπιστεύεται το 68% των πολιτών στην Ε.Ε. και το 89% των Ελλήνων πολιτών. Και την Ε.Ε. δεν εμπιστεύεται το 60% των πολιτών της, ανάμεσα σε αυτούς και το 80% των Ελλήνων πολιτών.

Αν δεν αλλάξει κάτι ριζικά, με αυτά τα δεδομένα η Ε.Ε. πάει σε εκλογές σε λιγότερο από δέκα μήνες. Και όταν προκύψει το αποτέλεσμα-βόμβα στα θεμέλιά της, όλοι θα τρέξουν να γράψουν τι έφταιξε...